

Życiorys Ks. Prof. Wincentego Granata

Ks. Wincenty Granat- ur. 01. IV. 1900 r. w Ćmielowie. Po ukończeniu w 1918 r. Męskiej Szkoły Filologicznej w Sandomierzu, wstąpił do tamtejszego seminarium duchowego. Jako subdiakon od 1923 r. studiował w Gregorianum w Rzymie. W 1924 r. przyjął święcenia kapłańskie. Rok później uzyskał doktorat z filozofii, w 1928 r. doktorat z teologii. Po powrocie do kraju poświęcił się pracy nauczycielskiej i wykonywał ją prawie do końca życia (od 1933 r. prefekt szkół podstawowych i średnich w Radomiu, w latach 1933-58 profesor Seminarium Duchowego w Sandomierzu, podczas okupacji w tajnym nauczaniu, od 1952 r. na KUL przy katedrze dogmatyki).

Prowadził rozległą działalność społeczną i charytatywną, pełnił liczne funkcje kościelne. W 1947 r. został kanonikiem honorowym, po roku kanonikiem gremialnym sandomierskiej kapituły katedralnej.

W 1952 r. związał się z KUL i Lublinem. W latach 1965-7- pełnił funkcję rektora KUL. W okresie jej sprawowania zmierzył się z organizowaniem ważnych uroczystości- millenium chrztu Polski i 50- lecia uniwersytetu, a także studenckimi wydarzeniami, zw. Marcem'68 , podczas których – jako jedyny z rektorów polskich uczelni – odznaczył się wyjątkową odwagą i roztropnością.

Z finansową pomocą i ogromną serdecznością pospieszył wszystkim aresztowanym studentom Lublina, by jak najszybciej opuścili więzienie i kontynuowali naukę.

„Młodzieży bitnej i krzywdzonej zostawić nie mogę”- powtarzał. Wielki szacunek środowiska akademickiego zyskał rozpoczęciem akcji przyjmowania na KUL studentów relegowanych z innych uczelni. Mimo nacisków władz nie zwolnił z pracy żadnego pracownika ani nie wyrzucił żadnego studenta.

W 1970 r. opuścił Lublin, poświęcił się pracy naukowej i duszpasterskiej. W 1977 r. otrzymał Nagrodę im. Ks. I. Radziszewskiego za całokształt działalności w duchu humanizmu chrześcijańskiego, rok później – medal za „Za Zasługi dla Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego”.

W obliczu śmierci wyznał- „Od dzieciństwa wszystko, co robiłem, chciałem czynić dla Boga i Kościoła”. Zmarł w opinii świętości 11 grudnia 1979 r. w Sandomierzu. W dniu 6 marca 2008 r. pośmiertnie został odznaczony przez prezydenta Lecha Kaczyńskiego Krzyżem Komandorskim Orderu Odrodzenia Polski.

Od czerwca 1995 r. toczy się jego proces beatyfikacyjny.

Pozostawił po sobie około 330 publikacji naukowych o charakterze filozoficzno- teologicznym z monumentalną, 9- tomową *Dogmatyką katolicką* (Lublin 1959-67) i 2- tomową monografią *Ku człowiekowi i Bogu w Chrystusie* (Lublin 1972-74) na czele.